

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การค้ามนุษย์ไม่ใช่เรื่องใหม่ ดังจะให้เห็นในพระไตรปิฎก เล่ม 22 ได้กล่าวไว้ใน วนิชชสูตร ว่าด้วยการค้าขายที่อุบายไม่ควรประกอบมี 5 ประการ คือ การค้าขายสัตว์ การค้าขายเนื้อ การค้าขายของน้ำเมา การค้าขายยาพิษ โดยขยายความเรื่อง การค้าขายสัตว์ ไว้ว่าหมายถึง การค้าขายมนุษย์ ที่ห้ามค้าขายก็เพราะการค้าขายมนุษย์ทำให้มนุษย์หมดอิสราภาพ

อาชีพโสเภณีแต่ในโลกทุนนิยม ชีรนาค กาญจนอักษร (สุพัตรา 2542ก: 208 - 211) ชี้ให้เห็นว่า ส่วนหนึ่งของการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทย ที่แยกไม่ออกจากพลวัตเศรษฐกิจ ในระดับสากล

โสเภณีในประเทศไทย เริ่มมีมาตั้งแต่เมื่อใดยังไม่มีความชัดเจนที่เขียนไว้โดยเด่นชัด แต่ใน สมัยกรุงศรีอยุธยาอมให้มีการค้าประเวณีได้ แต่จะต้องเสียภาษีให้แก่รัฐ ส่วนแหล่งโสเภณีใน สมัยอยุธยา นั้น ปรากฏว่าอยู่ในย่านชุมชนชาวจีนซึ่งเป็นเขตที่อยู่ใกล้เคียงกับท่าเรือ ใกล้ตลาด ลักษณะทำเลที่ตั้งนี้เหมาะสำหรับบริการลูกค้าทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติที่เข้ามาค้าขายในสมัยนั้น

ต่อมาในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ เมื่อพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกขึ้น ครองราชย์ พระองค์ทรงตัดสินพระทัยที่จะใช้ที่เดิมของชาวจีนเป็นที่ตั้งพระบรมมหาราชวัง จึงทรงโปรดเกล้าฯ ให้ชาวจีนย้ายไปอยู่ที่สำเพ็ง ปรากฏว่ามีชาวจีนจำนวนมากได้เข้ามาอยู่ในสำ เพ็งและมีจำนวนทวีขึ้นเรื่อยๆ ในช่วงปลายรัชกาลที่ 4 ชาวจีนที่อพยพเข้ามาในประเทศไทยนั้น เกือบทั้งหมดเป็นเพศชายและไม่ได้นำครอบครัวเข้ามาอยู่ด้วย จึงเป็นเหตุให้ต้องการบริการทาง เพศจากหญิงโสเภณี ดังนั้นตั้งแต่ต้นสมัยกรุงรัตนโกสินทร์จนถึงต้นรัชกาลพระบาทสมเด็จพระ มงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว สำเพ็งจึงเป็นแหล่งโสเภณีที่สำคัญและมีชื่อ เนื่องจากสำเพ็งเป็นเขตชุมชน ของชาวจีนหลายกลุ่ม รูปแบบของหญิงโสเภณีที่ปรากฏจึงมีลักษณะเป็นการตอบสนองชุมชนของ คนในยุคนั้นโดยเฉพาะ นับตั้งแต่ตัวโสเภณีซึ่งส่วนมากแล้วหญิงโสเภณีในสำเพ็งและโรงหญิง โสเภณีจะมีเชื้อสายจีน ถ้าเป็นโรงหญิงโสเภณีของไทยหรือหญิงโสเภณีที่มีเชื้อสายไทยแล้วมีบาง

โรงถึงขนาดยอมเปลี่ยนชื่อให้ลูกโรงที่เป็นหญิงโสเภณีไทยให้เปลี่ยนเป็นชื่อจีน เช่น กิมเนี้ย กิมเฮียง เป็นต้น นอกจากนี้สำเพ็งยังเป็นแหล่งการค้าภายในประเทศที่เจริญและใหญ่ที่สุด จึงทำให้รายได้ของประชาชนในแถบนี้ดีขึ้นด้วย ฉะนั้นการค้าและรายได้ที่ดีในสำเพ็งจึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้โสเภณีในสำเพ็งมีกิจการที่มั่นคง โดดเด่น มีเอกลักษณ์เป็นของตนเอง และกิจการค้าประเวณีก็เริ่มขยายตัวอย่างกว้างขวางทั้งในเขตสำเพ็งเองและรอบนอกสำเพ็ง ตลอดจนเริ่มขยายตัวไปสู่ภูมิภาค และการที่ประเทศไทยมีชาวต่างชาติเข้ามาทำธุรกิจการค้าเป็นจำนวนมากก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่สนับสนุนให้กิจการการค้าประเวณีในสมัยนั้นจะมีลักษณะที่สำคัญ คือ มุ่งตอบสนองความต้องการของชุมชนนั้นๆ เป็นหลัก เช่น เขตบางรัก ซึ่งเป็นชุมชนของชาวตะวันตกและเอเชีย ก็มีสถานบริการทางเพศโรงหญิงโสเภณีเกิดขึ้นจำนวนมาก เพื่อให้บริการแก่กลุ่มชาวต่างชาติเหล่านี้ สถานบริการทางเพศโรงหญิงโสเภณีในเขตบางรักเป็นที่รู้จักกันในหมู่นักท่องเที่ยวว่า “คลับ”(Club) และ “บาร์”(Bar) การตั้งชื่อโรงโสเภณีและตัวหญิงโสเภณีเองก็ใช้ชื่อเป็นภาษาต่างประเทศเช่นเดียวกับที่สำเพ็ง

ส่วนโสเภณีในภูมิภาค จากหลักฐานที่พบปรากฏว่ามีการเก็บภาษีในเมืองจันทบุรี เมืองตราด เมืองนครชัยศรี เมืองสมุทรสาคร เมืองชลบุรี เมืองฉะเชิงเทรา มาเป็นภาษีบำรุงถนน การเก็บภาษีโสเภณีในเมืองดังกล่าว เริ่มตั้งแต่ตอนกลางรัชกาลพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ฉะนั้นจึงเป็นไปได้ว่าเมืองดังกล่าวนี้ได้มีการตั้งโรงหญิงโสเภณีแล้ว จึงได้มีการให้ประกาศเก็บภาษีในเมืองดังกล่าวมาเป็นภาษีบำรุงถนน(คารารัตน์ เมตตาริกานนท์,2526) นอกจากนี้เมืองดังกล่าวแล้วที่เมืองภูเก็ต กิจการเหมืองแร่ได้ขยายตัวอย่างรวดเร็ว ซึ่งส่งผลให้เกิดความต้องการแรงงานชาวจีนมาเป็นกาลีเพื่อทำงานในเหมืองแร่ การที่มีชาวจีนอพยพมาทำงานเหมืองแร่ประกอบกับเมืองภูเก็ตเป็นเมืองที่มีเศรษฐกิจดี จึงทำให้มีกิจการค้าประเวณีเกิดขึ้น นอกจากนี้ความก้าวหน้าทางด้านคมนาคมขนส่งก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่สนับสนุนให้กิจการค้าประเวณีขยายสู่ส่วนภูมิภาคอย่างรวดเร็วและเริ่มมีการหลอกลวงหญิงจากภูมิภาคต่างๆ เข้ามาขายเพื่อการค้าประเวณีในกรุงเทพฯ ในระยะเวลาต่อมา

ในช่วงรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวและต้นรัชกาลพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รูปแบบการค้าประเวณีที่เด่นที่สุด คือ “นางประจำสำนัก” หญิงเหล่านี้อยู่ในรูปของหญิงทาสโดยมีนายเงินเป็นเจ้าของสิทธิขาด กฎหมายไทยสมัยนั้นถือว่าทาสเป็นทั้งวัตถุและเป็นทั้งบุคคลตามกฎหมาย ในฐานะที่เป็นวัตถุตามกฎหมายทาสถูกนำมาขายได้ การซื้อขายหญิงโสเภณีทาสนี้จะมีนายเงินหลายคนด้วยกันที่รับทอดต่อกันมา ซึ่งเป็นลักษณะของการซื้อขายทาสต่างๆ ไป การซื้อขายทาสจากนายเงินผู้หนึ่งไปสู่นายเงินอีกผู้หนึ่งนั้นราคาอาจจะสูงหรือต่ำกว่าราคาเดิมก็ได้ โดยพิจารณาจากความสวยความใหม่ของตัวหญิงโสเภณีทาสนั้น รูปแบบการค้า

ประเพณีแบบหญิงประจำสำนักนี้จะมีนายโรงหรือเจ้าสำนักโสเภณีคอยดูแลควบคุมความประพฤติของหญิงโสเภณีให้ปฏิบัติต่อชายที่มาเที่ยวอย่างเรียบร้อยไม่มีการลักลั่นกช โฆษน้อยแม้ชายจะหลงลืมของไว้ก็ไม่หาย เพราะนายโรงจะคอยเอาใจใส่เป็นธุระรวมทั้งการให้บริการแขกที่มาเที่ยวไม่ให้เกิดความบาดหมางใจ เพื่อต้องการให้แขกติดใจนั่นเอง สถานที่ตั้งของโรงหญิงโสเภณีในสมัยนั้นมักจะตั้งเป็นหย่อมๆ ตามบ่อนเบี้ย โรงหวยและตามตรอกต่างๆ ไป(หนังสือพิมพ์ไทย “หญิงนครโสเภณี”,2505 อ้างใน คารารัตน์ เมตตาริกานนท์,2526)

ต่อมาในปี พ.ศ.2448 พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงประกาศให้มีการเลิกทาสขึ้นในปีนี้ ทำให้นางทาสส่วนหนึ่งสมัครใจเป็นโสเภณีหาเลี้ยงชีพจึงมีสำนักโสเภณีเกิดขึ้นทั่วไป จนกระทั่งมีการออกพระราชบัญญัติป้องกันสัญจรโรค รศ.127 ขึ้นในรัชกาลของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ เพื่อจะจดทะเบียนสำนักโสเภณีและควบคุมความสงบเรียบร้อยเนื่องจากโรงโสเภณีทำให้มีเหตุเกิดวิวาทกันอยู่บ่อยๆ และตามพระราชบัญญัตินี้จะบังคับให้โรงโสเภณีทุกโรงทุกสำนักจะต้องแขวน “โคมเขียว” ไว้หน้าบ้านเพื่อบอกให้รู้ว่าเป็นโรงโสเภณี และเจ้าหน้าที่จะได้ดูแลตรวจตราอย่างทั่วถึง โดยในพระราชบัญญัตินั้นไม่ได้บังคับว่าจะต้องเป็นโคมสีอะไร แต่ที่ใช้โคมเขียวคงเป็นในทางปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ คือ ทำโคมตัวอย่างโดยใช้กระจกสีเขียวจากตัวอย่างโคมสีเขียวที่เจ้าหน้าที่ทำขึ้น โคมที่แขวนหน้าโรงจึงเป็นสีเขียวเหมือนกันหมด ด้วยเหตุนี้โรงหญิงนครโสเภณีในสมัยนั้นชาวบ้านจึงเรียกว่า “โรงโคมเขียว” และเรียกหญิงนครโสเภณีว่า “หญิงโคมเขียว” ตามลักษณะโคมที่แขวนดังกล่าวด้วยและโรงโสเภณีที่แขวนโคมเขียวไว้หน้าโรงจะต้องเสียภาษีให้แก่รัฐบาล หญิงโสเภณีในยุคนี้จึงเป็นอาชีพที่ถูกต้องตามกฎหมาย นอกจากนี้ยังพบว่าได้เกิดมีรูปแบบของการค้าประเพณีแบบที่ไม่มีสังกัดสำนัก เรียกว่า “เดือน” กล่าวคือ หญิงโสเภณีจะไม่มีสังกัดโรงหรือสำนัก เพื่อหลีกเลี่ยงการขูดรีดของนายโรงและการเสียภาษีให้แก่รัฐบาลหญิงโสเภณีแบบเดือนนี้จะไม่มียาโรงคอยควบคุมยกเว้นสามีของหญิงเหล่านี้เอง การประกอบอาชีพของหญิงเดือนนี้ส่วนมากจะคอยดักลูกค้าตามโรงบ่อน โรงหวย โรงละคร โรงภาพยนตร์ ฯลฯ หญิงโสเภณีแบบนี้จะอาศัยอยู่ตามถนนวรจักร ปากคลองตลาด ถนนข้างคลองวัดสุทัศน์ ถนนราชวงศ์ ถนนสุรวงศ์ ถนนสี่พระยา (หนังสือพิมพ์กรุงเทพเดลิเมต์, “ทำให้เสียคน”,2502 อ้างใน คารารัตน์ เมตตาริกานนท์,2526)

การแบ่งประเภทของหญิงโสเภณีในช่วงระยะเวลานี้ แบ่งแยกออกเป็นประเภทต่างๆ ดังนี้

1.หญิงหาเงินจร ก็คือหญิงค้าประเพณีแบบเดือน ต้องการหลีกเลี่ยงภาษีและการกดขี่จากนายโรง หญิงหาเงินจรจะไม่มีสำนักอยู่แน่นอน เมื่อจะคบชายใดก็ไปเช่าห้องชั่วคราวคบชาย

2. หนี้ที่เรียกว่า “สมัครใจ” หนี้ประเภทนี้จะอยู่กับนายโรงโสเภณี และรับจ้างกระทำชำเรา หากเงินได้มากน้อยเท่าใด เดือนหนึ่งจะแบ่งปันกับเจ้าของโรงคนละครึ่ง แต่เจ้าของโรงจะต้องเสียบค่าใช้จ่ายและค่าภาษีให้แก่รัฐบาลแทน

3. หนี้ทาส หนี้ประเภทนี้จะขายตัวลงเป็นทาสรับใช้นายเงินแล้ว แต่นายเงินจะออกคำสั่ง การฟื้นค่าตัวก็ขึ้นอยู่กับสัญญาที่ทำไว้กับนายเงิน หนี้ทาสนี้จะได้รับการกดขี่มากกว่าประเภทอื่นๆ

4. หนี้หาเงินที่เรียกว่า “ลูกจ้าง” กล่าวคือหนี้จะทำหนังสือเป็นลูกจ้างรับเงินล่วงหน้าจากนายโรง แต่ตัวหนี้จะต้องรับจ้างกระทำชำเราหาเงินให้แก่ นายโรง หนี้ประเภทนี้จะเกิดขึ้นมากภายหลังจากรัฐบาลได้ยกเลิกระบบทาส

5. หนี้หาเงินที่มี “หัวหน้า” หัวหน้านี้จะเที่ยวชักชวนเพื่อนหนี้ที่มีรูปร่างหน้าตาสวยงามไว้ โดยให้แต่งกายเป็นผู้ดี หนี้ประเภทนี้จะเที่ยวหาเงินตามห้างฝรั่ง ถึงจะคบชายไทยและเงินก็จะเลือกแต่ชั้นสูง หนี้ที่มีชื่อที่สุดของหนี้ประเภทนี้ คือ อำแดงทิม บ้านถนนสี่พระยา อาจเรียกหนี้ประเภทนี้ได้ว่า “ชั้นสูง” (คารารัตน์ เมตตาริกานนท์, 2526)

สมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนปลาย ประเทศไทยได้เปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราช มาเป็นระบอบประชาธิปไตย ซึ่งเป็นยุคของการค้าเสรีแบบ “ทุนนิยม” ธุรกิจโสเภณีมีความสลับซับซ้อนขึ้น มีนายทุนข้ามชาติ นำผู้หนีขบบริการจากต่างประเทศเข้ามาขายบริการ ซึ่งส่วนใหญ่ไม่ยอมจดทะเบียน ทำให้รัฐไม่สามารถเก็บภาษีได้ และไม่สามารถควบคุมโรคได้ นอกจากนี้ ยังมีการส่งผู้หนีขบบริการจากประเทศไทยไปขายยังประเทศใกล้เคียง เช่น มาเลเซีย และสิงคโปร์ ยุคนี้นจึงได้มีการตราพระราชบัญญัติว่าด้วยการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2471 เพื่อควบคุมธุรกิจการค้าประเวณี และแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยได้มีการยกเลิกพระราชบัญญัติสัญจรโรค รศ. 127 และตราพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503

เมื่อปี พ.ศ. 2539 ได้มีการปรับปรุงกฎหมายการปราบปรามการค้าประเวณี เป็น “พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี” เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ พระราชบัญญัติปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ได้ประกาศใช้บังคับมาเป็นเวลานาน บทบัญญัติที่มีอยู่โดยเฉพาะอย่างยิ่งบทกำหนดโทษ ไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน และโดยที่การค้าประเวณีมีสาเหตุสำคัญมาจากสภาพเศรษฐกิจและสังคม ผู้กระทำการค้าประเวณีส่วนมากเป็นผู้ด้อยสติปัญญาและการศึกษา สมควรลดโทษผู้กระทำการค้าประเวณี และเปิดโอกาสให้บุคคลเหล่านั้นได้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ ไม่ว่าจะเป็นการให้การอบรมฟื้นฟูสภาพจิตใจ การบำบัดรักษาโรค การฝึกอบรมและพัฒนาอาชีพ ตลอดจนพัฒนาคุณภาพชีวิตและในขณะเดียวกันเพื่อเป็นการปราบปรามการค้าประเวณีและเพื่อคุ้มครองบุคคล โดยเฉพาะเด็กและ

เขวชนที่อาจถูกล่อลวงหรือชักพาไปเพื่อการค้าประเวณี สมควรกำหนดโทษบุคคลซึ่งกระทำชำเรา โสเภณีเด็กในสถานการค้าประเวณี บุคคลซึ่งหารายได้จากการค้าประเวณีของเด็กและเขวชน และ บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ซึ่งมีส่วนร่วมรู้เห็นเป็นใจในการจัดหาผู้อยู่ในความปกครอง ไปเพื่อ การค้าประเวณีกับให้อำนาจศาลที่จะถอดถอนอำนาจปกครองของบิดา มารดา หรือผู้ปกครองของ ผู้กระทำความผิดซึ่งเป็นเด็กเพราะเหตุที่มีส่วนร่วมรู้เห็นเป็นใจให้ผู้อยู่ในความปกครองกระทำการ ค้าประเวณี นอกจากนั้น ในปัจจุบันปรากฏว่าได้มีการโฆษณาชักชวนหรือแนะนำตัวทาง สื่อมวลชนในลักษณะที่เห็นได้ว่าเป็นการเรียกร้องการติดต่อในการค้าประเวณีกันอย่างแพร่หลาย สมควรกำหนดให้การกระทำความผิดดังกล่าวเป็นความผิด จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ (พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี .2539 : 13)

ปัจจุบันนี้การค้าประเวณีมีการสลับซับซ้อน ลำดับเป็นทวีคูณ ในรูปแบบขององค์กร อาชญากรรมมากขึ้น บางครั้ง องค์กรดังกล่าว ยังเป็นเครือข่าย โยงใยระดับประเทศ และระดับ ภูมิภาค จนถึงระดับโลก อันเป็นการกระทำ ที่ทำลายอำนาจรัฐ และกฎหมาย เป็นอย่างยิ่ง ด้วยท กกฎหมาย ที่มีอยู่ ถ้าไม่สามารถพัฒนาให้ทัน หรือปรับปรุง แก้ไขให้ถูกต้อง ตามความเป็นจริงแล้ว ไม่สามารถ ที่จะดำเนินการ ปราบปราม การค้าประเวณีได้ กฎหมายปัจจุบันนี้ กำหนดโทษ ไม่ว่าผู้ที่ ค้าประเวณีเอง พ่อเล้า แม่งดา เจ้าของกิจการ หรือผู้ที่เกี่ยวข้อง ในการค้าประเวณีเด็ก แต่ในความเป็น จริงแล้ว การดำเนินคดีกับบุคคลอื่น นอกจากหญิง ซึ่งค้าประเวณีนั้น มีน้อยมาก เพราะทุกครั้ง ที่ถูก จับกุมดำเนินคดี จะไม่สามารถจับกุม ผู้ที่อยู่เบื้องหลัง ตัวการ พ่อเล้า เจ้าของกิจการได้ แม้จะได้ ดำเนินคดีบ้าง ก็เป็นเพียงตัวแทน หรือพนักงาน ในลำดับต่ำ หรือผู้ซึ่งไม่ใช่ต้นตอ ของปัญหา หรือผู้ ที่มีอำนาจบทบาท ในการ ดำเนินการ

ธีรนาถ กาญจนอักษร (2542 ข: 36 – 37) ได้ยืนยันถึงปัญหาการค้าหญิงว่า มิได้เกิดขึ้นใน ประเทศไทยเท่านั้นหากแต่เกิดขึ้นกับประเทศด้อยพัฒนาหรือประเทศที่มีลักษณะเศรษฐกิจที่พัฒนา ไปสู่ระบบทุนนิยมแค่ออยู่ในระดับที่ล่าหลัง เช่น ไทย ฟิลิปปินส์ ศรีลังกา ฯลฯ ขณะที่ผู้ซื้อหรือลูกค้า ต่างประเทศมาจากตะวันตก ที่มีความก้าวหน้า เช่น เยอรมัน สวีเดน ญี่ปุ่น ฯลฯ ส่วนลูกค้าในประเทศ จะเป็นพวกที่มีฐานะทางการเงินดี ประสบความสำเร็จในธุรกิจ หรือเป็นพวกที่ได้เปรียบในการช่วง ชิงผลประโยชน์อันเกิดจากการพัฒนาเศรษฐกิจ โดยตั้งข้อสังเกตว่า ประเทศที่มีการค้าหญิงแพร่หลาย จนเป็นที่รู้เห็นไปทั่วโลก คือฟิลิปปินส์และไทย ทั้งสองประเทศเป็นสถานที่ที่มีและเคยมีฐานทัพของ อเมริกานั่งอยู่ และเป็นประเทศที่ผ่านระบบการเมืองแบบเผด็จการ ซึ่งอำนาจต่างๆในการตัดสินใจอยู่ ในกำมือของผู้นำเพียงไม่กี่คนมาช้านาน อีกทั้งยังมีลักษณะปัญหาเศรษฐกิจคล้ายๆกันหลายประการ เช่น ปัญหาความยากจนในชนบท ปัญหาอุตสาหกรรมด้อยประสิทธิภาพราคาถูก ปัญหาความไม่เป็น อิสระทางเศรษฐกิจ มีหนี้สินต่างประเทศและเศรษฐกิจขึ้นอยู่กับตลาดภายนอก ฯลฯ ข้อเท็จจริง

เหล่านี้มีความเกี่ยวข้องกับ การเติบโตของกระบวนการค้าหญิง ซึ่งน่าจะอธิบายได้มากกว่าเพียงคำพูดสั้นๆว่าเพราะความยากจนประเทศเหล่านี้จึงต้องค้าผู้หญิงเพื่อหารายได้

นโยบายการบังคับใช้กฎหมายกับความผิดโสเภณีในปัจจุบันต้องเปลี่ยนแปลงและล้มเลิกในการปราบ หรือ การดำเนินการ แบบเก่าๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในส่วนที่เกี่ยวกับกระบวนการค้าหญิงและเด็ก ในต่างประเทศ หรือในโลก ซึ่งเป็นความผิดสากล และทุกประเทศ มีนโยบายจะปราบปรามอย่างเด็ดขาด ความผิดเกี่ยวกับโสเภณี อันนำไปสู่ อาชญากรรมค้าเด็ก ค้าหญิง เป็นอาชญากรรม ที่ทำรายได้ จำนวนมหาศาล จึงนำไปสู่การสร้างอิทธิพล ของผู้กระทำ ความผิด ไม่ว่าจะในรูปแบบของ อิทธิพล เหนือข้าราชการประจำ เช่นการติดสินบน การอยู่เบื้องหลัง การให้คุณให้โทษ การโยกย้าย หรือ การเข้าสู่ตำแหน่ง รวมทั้งอิทธิพล เหนือนักการเมือง ไม่ว่าจะในรูปแบบของการ จัดหาคะแนน จัดตั้งมวลชน ค่าใช้จ่าย หรือการขัดขวางคู่ต่อสู้ หรือคู่แข่ง ในทางการเมือง หุนจำนวนมหาศาลดังกล่าวนี้ สามารถที่จะนำไปใช้ ในการกระทำ ความผิดครั้งต่อไป และไม่อาจปฏิเสธได้ว่า อาชญากรรมบางประเภท ที่ต้องใช้เงิน เป็นเครื่องมือ ในการประกอบอาชญากรรม ก็ได้ประสาน เป็นเครือข่าย กับอาชญากรรม การค้าหญิงและเด็ก เช่นอาชญากรรม การค้ายาเสพติด อาชญากรรมการค้าอาวุธสงคราม เมื่อเป็นเช่นนี้ ส่วนหนึ่งของเงินที่ได้มา ก็จะถูกนำไปใช้ เป็นต้นทุน ในการกระทำความผิดใหม่ ขึ้นอีกเป็นวัฏจักร วนเวียนในสังคม ไม่มีที่สิ้นสุด นับแต่จะรุนแรง และขยาย เครือข่ายต่อไป เมื่อรายได้จำนวนมหาศาลของธุรกิจ อาชญากรรม ที่ทำในรูปแบบขององค์กร อาชญากรรม เป็นอุปสรรค ในการบังคับ ใช้กฎหมาย มาตรการต่างๆ จึงได้ออกมา เช่น มาตรการในการริบทรัพย์สิน จึงได้ถูกนำมาใช้ เพื่อจัด ไม่ให้ทรัพย์สิน ดังกล่าวนั้น เป็นประโยชน์ต่อธุรกิจ ดังกล่าวอีกต่อไป

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง กับการดำเนินการ ตามพระราชบัญญัติ ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ นั่นคือ ความผิดเกี่ยวกับเพศ ตามประมวลกฎหมายอาญา ตามมาตรา ๒๘๒, ๒๘๓, ๓๑๗, ๓๑๘, ๓๑๙ เฉพาะที่เกี่ยวกับ การเป็นธุระ จัดหา ล่อไป หรือพาไป เพื่อการอนาจารหญิงและเด็ก เพื่อสนองความใคร่ให้ผู้อื่น และฐานพรากเด็ก และผู้เยาว์ ความผิดตามพระราชบัญญัติ ว่าด้วยมาตรการ ในการป้องกัน และปราบปราม การค้าหญิงและเด็ก ได้แก่พระราชบัญญัติมาตรการ ในการป้องกัน และปราบปราม การค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. ๒๕๔๐ คือ ความผิด เกี่ยวกับการค้าหญิงหรือเด็ก ซ้อขาย จำหน่าย พามา หรือส่งไปยังที่ใด รับ หน่วงเหนี่ยวหรือกักขัง ซึ่งหญิงหรือเด็ก หรือจัดให้หญิงหรือเด็ก กระทำการ หรือยอมกระทำการใด เพื่อสนองความใคร่ ของผู้อื่น เพื่อการอนาจาร หรือ เพื่อแสวงหา ประโยชน์อันมิควรได้ โดยชอบด้วยกฎหมาย สำหรับตนเอง หรือผู้อื่น ไม่ว่าจะหญิงหรือเด็กนั้น จะยินยอม หรือไม่ก็ตาม อันเป็นความผิดตามกฎหมายอาญา

ความผิดตามกฎหมาย ว่าด้วยการป้องกัน และปราบปราม การค้าประเวณี เฉพาะที่เกี่ยวกับ การเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไป เพื่อให้บุคคลนั้น กระทำการค้าประเวณี หรือความผิดเกี่ยวกับการเป็นเจ้าของ กิจการค้าประเวณี ผู้ดูแล หรือผู้จัดการ กิจการค้าประเวณี หรือสถานการค้า ประเวณี หรือผู้ควบคุม ผู้กระทำความผิดการค้าประเวณี ในสถานการค้า ประเวณี ได้ ตามมาตรา ๕ มาตรา ๑๑

เพื่อเพิ่มมาตรการ ในการปราบปรามองค์กร อาชญากรรมข้ามชาติ ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ขณะนี้อาชญากรรม ข้ามชาติ ดังกล่าว สร้างความเสียหาย ให้แก่สังคม ประเทศชาติ เป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะ เป็นการคุกคามต่อชีวิต และความสงบสุข ของประชาชน ที่ตกเป็นเหยื่อ และกระทบ ต่อความมั่นคง ของประเทศ ความศักดิ์สิทธิ์ ของกฎหมาย ถูกบั่นทอน และทำลาย อย่างมาก และนำไปสู่ความล่มสลาย ของประเทศชาติ ในอนาคต เราทุกคน จึงควรร่วมมือกัน ในการบังคับใช้กฎหมาย ฉบับดังกล่าวนี้ เพื่อเพิ่มมาตรการ ในการปราบปรามองค์กร อาชญากรรม ข้ามชาติ ภายใต้ การดำเนินการ ของสหประชาชาติ ที่ประเทศไทย เป็นภาคีสมาชิก(ประคอง เดกฉัตร,2545)

การค้ำมนุษย์ทั้งชายและหญิง เกิดขึ้นทั้งการค้าเข้ามาและการค้าออกไปจากประเทศไทย พระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ.2540 (พระราชบัญญัติการค้าหญิงและเด็ก) จัดทำขึ้นเพื่อแก้ไขให้พระราชบัญญัติการค้าหญิงและเด็กหญิง(พ.ศ. 2471) มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นในการต่อสู้กับการค้ำมนุษย์ในรูปแบบต่างๆ ซึ่งเกิดขึ้น ในปัจจุบัน พระราชบัญญัติการค้าหญิงและเด็ก บัญญัติให้การนำพาหญิงหรือเด็กเพื่อวัตถุประสงค์ในการสนองความใคร่ เพื่อการอนาจาร หรือเพื่อแสวงหาประโยชน์อันมิควรได้สำหรับตนเองหรือผู้อื่น เป็นความผิดไม่ว่าหญิงหรือเด็กนั้นจะยินยอมในการนำพา หรือในการกระทำที่ได้ทำไปก็ตาม พระราชบัญญัติครอบคลุมไปถึงการค้ำมนุษย์ เพื่อวัตถุประสงค์อื่นที่ไม่ใช่การค้าประเวณี แต่ไม่ครอบคลุมถึงการค้าผู้ชาย พระราชบัญญัติการค้าหญิงและเด็ก กำหนดให้นักค้ำมนุษย์ถูกดำเนินคดีตามประมวลกฎหมายอาญา(การค้ำมนุษย์สิทธิมนุษยชนกับนิยามใหม่ของการคุ้มครอง ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อ, อีเลน เพียร์สัน,2546:170)

องค์การสหประชาชาติจึงได้มีการจัดทำอนุสัญญาปฏิญญาและพิธีสารต่างๆ อาทิ พิธีสารเรื่องการปราบปรามการค้ามนุษย์โดยเฉพาะการค้าเด็กและหญิง พ.ศ. 2543 เพื่อใช้เป็นบรรทัดฐานโลกในการขจัดปัญหาการค้าหญิงและเด็ก และให้แต่ละประเทศเร่งปรับปรุงตัวบทกฎหมาย และมาตรการต่างๆ เพื่อคุ้มครองเด็กและหญิงจากภัยและอาชญากรรมข้ามชาติ ในรูปแบบการค้ามนุษย์ (สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก, 2546 หน้า 2 - 3)

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ปี 2540 ได้บัญญัติไว้ว่า “บุคคลย่อมมีความเสมอภาค” และประเทศไทยได้เข้าเป็นสมาชิกอนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ แต่สถานภาพโดยส่วนใหญ่ของเด็กและสตรียังไม่ได้รับความคุ้มครองในทางปฏิบัติอย่างจริงจังตาม สัญญานี้ ดังจะเห็นได้ว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กและสตรีในสังคมไทยโดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหา เด็กและเยาวชนที่เป็นหญิงมีเพิ่มขึ้น และทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ปัญหาต่างๆ เหล่านี้ ได้แก่ ปัญหาการค้ามนุษย์ การทารุณกรรมเด็กและสตรีในรูปแบบต่างๆ เช่น การถูกล่อลวง กักขัง หน่วงเหนี่ยว บังคับให้ขายบริการทางเพศ หรือการค้าประเวณี การเอารัดเอาเปรียบด้านการใช้แรงงาน อื่นๆ ซึ่งปัญหาดังกล่าวภาครัฐไม่สามารถป้องกันและปราบปราม เพื่อหยุดยั้งการค้ามนุษย์ให้หมดสิ้นไปได้ (สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก, 2546 หน้า 4)

จากปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะประธานมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์) ซึ่งมีประสบการณ์เกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือผู้ถูกบังคับค้าประเวณี จึงมีความสนใจที่จะวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูล เพื่อเผยแพร่ให้ผู้ที่สนใจและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทราบถึง สาเหตุของการที่เด็กและหญิงไทยถูกบังคับค้าประเวณี และพัฒนาการของการค้ามนุษย์ (โสภณ) ในสังคมยุคทุนนิยม และปรากฏการณ์การปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจของกลุ่มอิทธิพลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการบังคับค้ามนุษย์ของไทย เชื่อมโยงกับการค้ามนุษย์ของต่างประเทศ พร้อมทั้งศึกษาถึงกลไกของภาครัฐ และธุรกิจเอกชนเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ ตลอดจนสตรีและเด็กที่ต้องเผชิญชะตากรรมกับธุรกิจค้ามนุษย์ เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจออกมาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหการค้ามนุษย์ในสังคมไทย และเพื่อเสนอแนะแนวนโยบายในการป้องกันที่เหมาะสมในระยะสั้นและระยะยาว

1.2 วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาถึงสาเหตุของการที่เด็กและหญิงไทยถูกบังคับค้าประเวณี

1.2.2 เพื่อศึกษาพัฒนาการการค้ามนุษย์ (โสภณ) ในสังคมไทย

1.2.3 เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจ กลไกของภาครัฐ กลุ่มอิทธิพล เอกชน และประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการป้องกันและแก้ไขกระบวนการค้ามนุษย์ในสังคมไทย โดยเฉพาะบทบาทของมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์)

1.2.4 เพื่อเสนอแนะแนวนโยบายในการป้องกัน และแก้ไขปัญหการค้ามนุษย์ที่เหมาะสม ในระยะสั้นและระยะยาว

1.3 ขอบเขตในการวิจัย

1.3.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

1.3.1.1 การศึกษาเชิงคุณภาพ (Quality Research) เพื่อสัมภาษณ์กลุ่มเป้าหมายแบบเจาะลึกถึงสาเหตุของการถูกบังคับค้าประเวณี จำนวน 8 กรณีศึกษา

1.3.1.2 การศึกษาเอกสาร (Document Research) ในการค้นคว้าเอกสาร ตำรา หนังสือ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องของการค้ามนุษย์(โสเภณี) ในสังคมยุคทุนนิยมของไทย และเชื่อมโยงการค้ามนุษย์ของไทยเข้ากับกระบวนการค้ามนุษย์ในแหล่งต่างๆ ของต่างประเทศ

1.3.2. ขอบเขตด้านประชากร

แม้ว่าตามที่ปรากฏการณ์ การเป็นโสเภณีอาจไม่เกิดจากการถูกบังคับให้การค้าประเวณี แต่ผู้วิจัยขอจำกัดเฉพาะการเป็นโสเภณี ในกรณีที่ถูกบังคับเท่านั้น ดังนั้น กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ เด็กและหญิงที่เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมการค้ามนุษย์ และได้รับความช่วยเหลือจากมูลนิธิพิวณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์) ใน พ.ศ. 2545 - 2550 จำนวน 8 คน

1.3.3 ขอบเขตด้านระยะเวลา

ระยะเวลาในการศึกษาวิจัยทั้งสิ้น 1 ปี โดยเริ่มตั้งแต่เดือน สิงหาคม 2549 ถึง สิงหาคม พ.ศ. 2550

1.4 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1.4.1 การค้ามนุษย์ หมายถึง การล่วงละเมิดสิทธิและเสรีภาพของเด็กและสตรี การถูกล่อลวง กักขัง หน่วงเหนี่ยว บังคับให้ขายบริการทางเพศ หรือการค้าประเวณี การเอาผิดเอาเปรียบด้านการใช้แรงงานอื่นๆ

1.4.2 กระบวนการค้ามนุษย์ หมายถึง กลุ่มบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ร่วมกันล่วงละเมิดสิทธิและเสรีภาพของเด็กและสตรี มีลักษณะประกอบการเป็นเครือข่าย หรือองค์กรอาชญากรรม มีขั้นตอนการวางแผน และมีเงินเข้ามาเป็นตัวกลางในการซื้อขายเด็กและสตรี

1.4.3 พัฒนาการการค้ามนุษย์ในยุคทุนนิยม หมายถึง รูปแบบการค้าเด็กและสตรีที่มีลักษณะเปลี่ยนแปลงให้มีความเจริญก้าวหน้าตามสมัยนิยม โดยอาศัยเครื่องมืออุปกรณ์เทคโนโลยี และช่องโหว่ของกฎหมาย เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิดให้มีความซับซ้อนและยากต่อการจับกุม

1.4.4 มูลนิธิพิพัฒนาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์) หมายถึง หน่วยงานหรือองค์กรอิสระที่ก่อตั้งขึ้นเพื่อช่วยเหลือเด็กและสตรีที่ถูกละเมิดสิทธิและถูกทารุณในรูปแบบต่าง ๆ พร้อมทั้งร่วมมือกับรัฐบาลในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการค้ำมนุษย์โดยเฉพาะเด็กและสตรี

1.4.5 หญิงสาว หมายถึง บุคคลที่ตกเป็นเหยื่อของการบังคับค้าประเวณีที่ได้รับการช่วยเหลือจากมูลนิธิพิพัฒนาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์)

1.4.6 เด็ก หมายถึง บุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ ซึ่งตกเป็นเหยื่อของการบังคับค้าประเวณีที่ได้รับการช่วยเหลือจากมูลนิธิพิพัฒนาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี(องค์กรสาธารณประโยชน์)

1.4.7 โสเภณี ตามพระราชบัญญัติป้องกันสัจจรโรค รศ.127 หมายถึง หญิงที่รับจ้างทำชำเราสำส่อน โดยได้รับเงินผลประโยชน์เป็นค่าจ้าง

1.5 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1.5.1 ทำให้ทราบถึงสาเหตุของการที่เด็กและหญิงไทยถูกบังคับค้าประเวณี

1.5.2 ทำให้ทราบถึงพัฒนาการการค้ำมนุษย์(โสเภณี) ในสังคมยุคทุนนิยมของไทย และเชื่อมโยงการค้ำมนุษย์ของไทยเข้ากับกระบวนการการค้ำมนุษย์ในแหล่งต่างๆ ของโลก

1.5.3 ทำให้ทราบถึงปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจ กลไกของภาครัฐ กลุ่มอิทธิพล เอกชน และประชาชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการป้องกันและแก้ไขกระบวนการค้ำมนุษย์ในสังคมไทย โดยเฉพาะบทบาทของมูลนิธิพิพัฒนาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์)

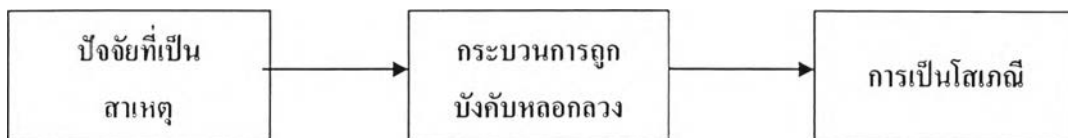
1.5.4 ทำให้ทราบแนวนโยบายในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการค้ำมนุษย์ที่เหมาะสม ในระยะสั้นและระยะยาว เพื่อนำไปต่อยอดในการวิจัยหรือนำไปปฏิบัติในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่อไป

1.6 แนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

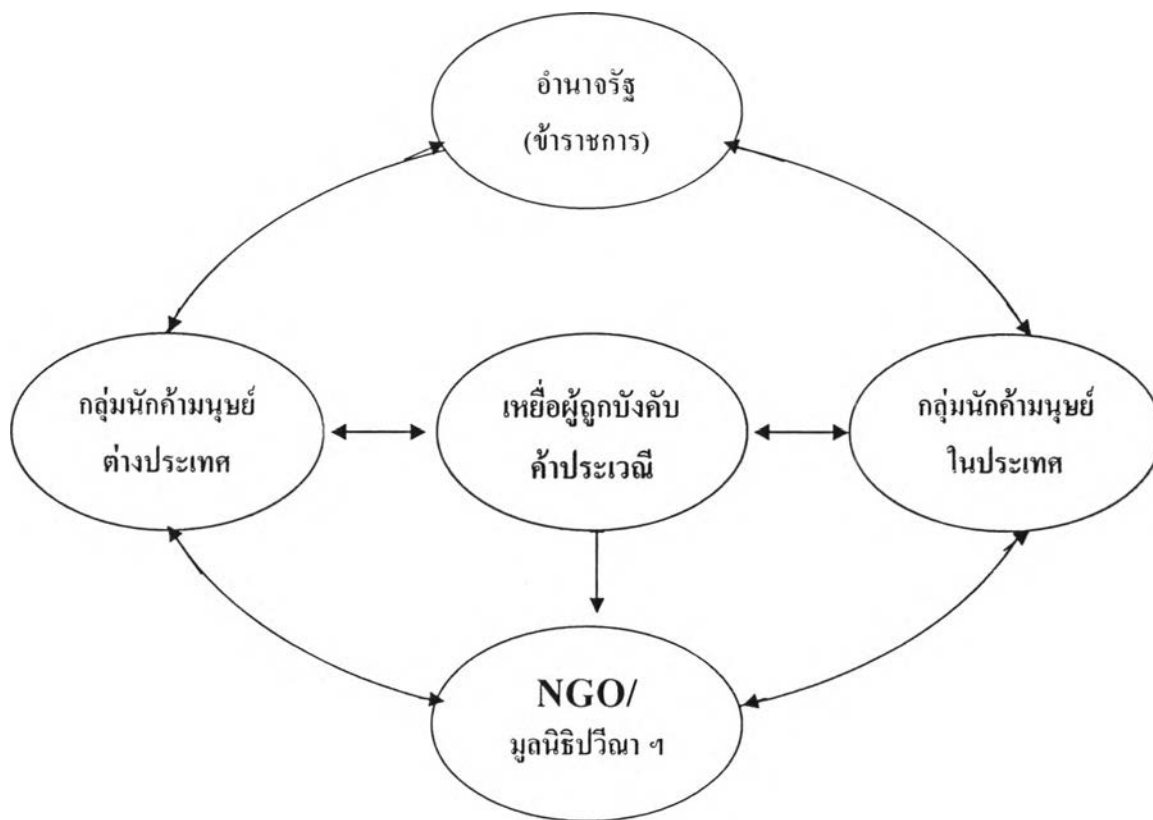
ในการค้ำมนุษย์ในสังคมไทยการศึกษาวิจัย เรื่อง การค้ำมนุษย์ในยุคทุนนิยม : กรณีศึกษากระบวนการที่เด็กและหญิงไทยถูกบังคับค้าประเวณี จากประสบการณ์ของมูลนิธิพิพัฒนาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์) ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์การเมือง (Political Economy Theory) เพื่ออธิบายปรากฏการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในกระบวนการบังคับค้าประเวณีโดยวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจของกลุ่มที่มีผลประโยชน์ร่วมกัน เช่น กลไกของรัฐ กลุ่มอิทธิพลเจ้าของสถานบริการทางเพศ ผู้เป็นธุระจัดหา หัวหน้าผู้บังคับการการบังคับค้าประเวณีทั้งในประเทศ

และนอกประเทศ จะทำให้สามารถวิเคราะห์ได้รอบด้านแบบองค์รวม จนสามารถตอบคำถามจากการวิจัยได้อย่างถูกต้อง แม่นยำ จนสามารถนำไปเป็นข้อมูลของผู้ที่เกี่ยวข้องในการป้องกันและแก้ไขปัญหาได้ในระดับหนึ่ง โดยผู้วิจัยได้สร้าง 2 กรอบในการวิเคราะห์ ดังนี้

1.6.1 วิเคราะห์สาเหตุการที่เด็กและหญิงไทยถูกบังคับค้าประเวณี

1.6.2 วิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจของกลุ่มอิทธิพลต่างๆ ในกระบวนการบังคับค้ามนุษย์(โสเภณี) ในระบบทุนนิยม

แผนภาพที่ 1.1 วิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจของกลุ่มอิทธิพลต่างๆ ของกระบวนการที่เด็กและหญิงไทยถูกบังคับค้าประเวณีในระบบทุนนิยม
ที่มา : ปวีณา หงสกุล, 2549

1.7 ระเบียบวิธีการวิจัย

ในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1.7.1 การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก โดยสัมภาษณ์กลุ่มประชากร หญิงสาวที่เคยตกเป็นเหยื่อของกระบวนการบังคับค้าประเวณี จำนวน 8 กรณีศึกษา ที่ได้รับความช่วยเหลือจากมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์) แนวประเด็นการสัมภาษณ์จะแบ่งออกเป็น 3 ส่วนดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ปัจจัยภูมิหลัง ประกอบด้วย อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรส อาชีพ สภาพความเป็นอยู่ของครอบครัวโดยรวม

ส่วนที่ 2 สาเหตุที่ก่อให้เกิดการบังคับค้าประเวณี

ส่วนที่ 3 ความช่วยเหลือจาก มูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์)

1.7.2 การวิจัยเชิงเอกสาร ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าจากวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง งานวิจัย บทความ วารสาร หนังสือพิมพ์ อินเทอร์เน็ต เพื่อรวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการการค้ามนุษย์ในสังคมยุคทุนนิยมของไทย การเชื่อมโยงการค้ามนุษย์ของไทยกับกระบวนการค้ามนุษย์ในแหล่งต่าง ๆ ของต่างประเทศ

1.8 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยว่ามีข้อมูลและเนื้อหาครบถ้วนตามวัตถุประสงค์และกรอบแนวคิดในการวิจัย เพื่อศึกษาข้อมูลและเตรียมข้อมูลเพื่อทำการติดต่อกับกลุ่มเป้าหมาย

2. ติดต่อกับกลุ่มเป้าหมายให้ได้จำนวน 8 กรณีศึกษา ผู้วิจัยได้ทำการติดต่อกับกลุ่มเป้าหมายทางหมายเลขที่แจ้งไว้ ซึ่งกลุ่มเป้าหมายที่ได้บันทึกเรื่องราวร้องทุกข์ไว้เมื่อ พ.ศ. 2545 – 2550 นั้น ไม่สามารถติดต่อได้โดยตรงในตอนแรก เพราะกลุ่มเป้าหมายได้เปลี่ยนที่อยู่ และเปลี่ยนเบอร์โทรศัพท์ แต่ผู้วิจัยได้พยายามติดต่อกับญาติ หรือเพื่อนของกลุ่มเป้าหมาย จนกระทั่งสามารถติดต่อกับกลุ่มเป้าหมายได้โดยตรงและขออนุญาตสัมภาษณ์

3. ผู้วิจัยนำผู้ช่วยวิจัย 2 คน เพื่อไปคอยจดคำให้สัมภาษณ์ โดยผู้วิจัยจะเป็นผู้สัมภาษณ์กลุ่มเป้าหมายตามเครื่องมือการวิจัยที่วางไว้ ในระหว่างการสัมภาษณ์ผู้วิจัยจะคอยสังเกตอาการน้ำเสียง อากัปกิริยาของผู้ให้สัมภาษณ์ประกอบกับคำถามที่ได้รับ ซึ่งก่อนการเริ่มสัมภาษณ์

เนื่องจากผู้วิจัยรู้จักกับกลุ่มเป้าหมายเป็นการส่วนตัวมาก่อนแล้วจากการที่เคยให้ความช่วยเหลือจากกระบวนการค้าประเวณี จึงทำให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ค่อนข้างที่จะมีอิสระในการให้ข้อมูลอย่างเต็มที่

4. ในการนัดสัมภาษณ์ผู้วิจัยต้องกำหนดเวลานัดหมายให้ตรงกับวันหยุดหรือวันและเวลาที่กลุ่มเป้าหมายสะดวกที่จะให้การสัมภาษณ์ โดยคนหนึ่งจะใช้การสัมภาษณ์ ประมาณ 1 ชั่วโมง เป็นการพูดคุยและสอบถามถึงปัจจัยภูมิหลังและสภาพความเป็นอยู่ในปัจจุบัน และสอบถามเกี่ยวกับสาเหตุของการก่อให้เกิดการค้าประเวณีที่กลุ่มเป้าหมายถูกหลอกไปค้าประเวณี

5. ในการสัมภาษณ์จะไม่มีผู้ใดอยู่ด้วยนอกจากผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย และไม่ทำให้กลุ่มเป้าหมายรู้สึกกดดันหรือรู้สึกอึดอัดในการให้ข้อมูล

6. เมื่อมีการสัมภาษณ์เสร็จสิ้นแล้วในแต่ละวัน ผู้วิจัยจะมาทำการตรวจสอบและวิเคราะห์ผลการสัมภาษณ์อีกครั้ง เพื่อบรรยายถึงปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างการสัมภาษณ์ เพื่อปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงให้การสัมภาษณ์ครั้งต่อไปมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

1.9 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยคุณภาพที่ทำการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกกลุ่มเป้าหมาย ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ที่เป็นข้อมูลดิบที่ผู้ช่วยศึกษาได้จดบันทึกไว้ในลักษณะการเขียนด้วยลายมือ ซึ่งเป็นข้อมูลที่ยังไม่เรียบเรียงและไม่สวยงามมาทำการเรียบเรียงให้เกิดความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และเรียบเรียงใหม่ให้อ่านเข้าใจง่ายมากขึ้น

หลังจากนั้นนำข้อมูลที่เรียบเรียงใหม่แล้วมาทำการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และทำการบรรยายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในระหว่างการสัมภาษณ์ที่เก็บรายละเอียดจากคำสัมภาษณ์ และความรู้สึกและปฏิกิริยาของผู้ถูกสัมภาษณ์มาทำการบรรยายในเชิงพรรณนา

การวิเคราะห์ข้อมูลเอกสาร ผู้วิจัยได้นำวรรณกรรม งานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาอ้างอิงไว้แล้วทำการวิเคราะห์อีกครั้งโดยนำแนวคิด ทฤษฎีที่ใช้ในการศึกษาเป็นตัววิเคราะห์ เพื่อให้การวิจัยครั้งนี้เกิดความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น